

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **I. K.**, nar.,
státní příslušnost: Ukrajina,
bytem v ČR;
zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem,
sídlem Vinohradská 22, Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2021, č. j. OAM- 516/ZA-ZA12-VL16-R3-2018,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2021, č. j. OAM- 516/ZA-ZA12-VL16-R3-2018, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.
2. Žalobce namítá nezákonnost rozhodnutí, které nevychází ze spolehlivě zjištěné stavu věci. Rozhodnutí není dostatečně odůvodněno (§ 68 odst. 3 správního řádu), v tom spatřuje žalobce nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Výroková část rozhodnutí nedostála požadavkům na přesnost a určitost. Předchozí rozhodnutí v této věci bylo již zdejším soudem zrušeno rozsudkem ze dne 28. 4. 2021, č. j. 20 Az 5/2021-30, správní orgán se však neřídil závaznými pokyny soudu.
3. Žalobce namítá nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu. Velká část odůvodnění sestává z konstatování zjištěných skutečností, respektive z přepisů vyjádření žalobce a citací shromážděných podkladů, bez adekvátní reakce správního orgánu. Jedná se o skoro totožný text, jaký byl uveden v původním rozhodnutí. Odůvodnění vychází z neaktuálních a jednostranných podkladů, správní orgán se ani nepokusil ověřit tvrzené obavy žalobce. V zásadě si žalovaný vystačil s tím, že žalobce je dezertér, nastoupit vojenskou službu je jeho povinnost, nic mu nehrozí, protože Ukrajina je na seznamu bezpečných zemí a vlastně vše je tam v pořádku a tvrzené důvody azylu jsou irelevantní, neboť žalobce chce na území ČR žít a pracovat, což stále mylně správní orgán vykládá jako stěžejní důvod pro podání žádosti, aniž by toto tvrzené mělo jakoukoliv oporu ve spise. Ani jedna z vad uváděných rozsudkem nebyla řádně odstraněna, pouze bylo doplněno odůvodnění neudělení mezinárodní ochrany, tím, že bylo v podstatě zkopírováno odůvodnění neudělení azylu, aniž by toto mělo jakoukoliv oporu ve spise. Správní orgán nezohledňuje jím samotným shromážděné podklady a tyto neváže k aktuální situaci žalobce. Žalovaný znovu neuvedl dostatečné důvody, pro které nebyl azyl žalobci udělen a neoznačil důkazy, ze kterých při rozhodování vycházel.
4. Závěry žalovaného ohledně posouzení důvodnosti udělení azylu na základě § 12 zákona o azylu jsou protichůdné a nedostačující. Žalovaný uvádí, že žadatel nebyl ve své vlasti členem politické strany ani nevyvíjel žádnou činnost k uplatnění svým politických práv a svobod. Dále, že je de facto dezertér, Ukrajina je bezpečnou zemí apod. Zcela pomíjí skutečnost vnitrostátního konfliktu, krádež Krymu, masakry v oblasti Donbasu, realitu nevyhlášené války s Ruskem, maskující se za „pouhý“ vnitrostátní konflikt. Právě tyto a další skutečnosti nahrávají vzniku chaosu, nelze bez dalšího zamyšlení tvrdit, že v Ukrajině nic z toho, co uváděl žalobce, nemůže hrozit. Lze pochybovat o objektivitě podkladů pořízených státními institucemi ČR, zájmem státu rozhodně není ochota využít svého veřejného subjektivního práva udělovat mezinárodní ochranu jednotlivcům. Posouzení důvodnosti udělení tzv. doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 zákona o azylu opětovně svědčí o naprostém pominutí závěrů zrušovacího rozsudku. Správní orgán má posoudit, zda žalobci hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2, zde konkrétně dle přesvědčení žadatele je tato újma spatřována v nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Tato rizika přitom nelze vztahovat na hrozící nebezpečí ze strany státních orgánů, ale na jakékoliv nebezpečí pro cizince v případě návratu do vlasti, ze kterého by pro něho plynula azylově relevantní újma. Žalobce by se v případě návratu do vlasti dostal do oblasti postižené válkou, přičemž by byl nucen pravděpodobně se do války zapojit, neboť je důstojníkem armády. I kdyby se nemusel zapojit do bojů, byl by v případě návratu domů nucen se uchýlit do Doněcké oblasti, ze které pochází, a kde by byl vystaven přímému ohrožení života v oblasti zasažené

ozbrojeným konfliktem, který stále probíhá. Správní orgán naproti tomu zcela odmítá možnost, že by tato újma hrozila a relevantní důkazy ignoruje a nijak nezohledňuje. Správní orgán se navíc při posuzování důvodů pro udělení doplňkové ochrany zcela nelogicky zabývá skutečnostmi, které žalobce nikdy v průběhu neuváděl a o které svou azylovou žádost ani neopírá. Není žádného důvodu, proč by měl správní orgán v rozhodnutí uvádět, že nic nenasvědčuje tomu, že by byl žalobce v případě návratu do vlasti postižen za podání žádosti o mezinárodní ochranu nebo zkoumat, zda je proti žalobci na území domovského státu vedeno trestní řízení, když se žádných takových skutečností žalobce v průběhu řízení nedovolával. Naproti tomu poukazoval žalobce na zela konkrétní a důvodné nebezpečí pro jeho život, respektive zdraví a důstojnost, kdy mu hrozí minimálně mučení, ale dost možná i smrt, což však správní orgán bez řádného zdůvodnění odmítá.

5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Vzal v úvahu všechny skutečnosti, které žalobce v průběhu správního řízení uváděl, žalobní námitky jsou v podstatě stejné jako v předcházejících řízeních. Žalovaný má za to, že vyšel z dostatečně zjištěného stavu věci, rozhodnutí bylo řádně odůvodněno. Žalovaný ani přes doplněné informace a další zjištění nedospěl k závěru, že by u žalobce byly naplněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti je snaha legalizace dalšího pobytu na území ČR, kde by chtěl pracovat a žít. Důvody, pro které odmítá návrat do vlasti, je obava z vnitřního separatismu, neochota narukování do armády a účasti na konfliktu na východě Ukrajiny a obava z potrestání, zabití, mučení z důvodu, že je coby absolvent vojenské katedry při civilní vysoké škole tamními orgány považován za dezertéra či zrádce. Na podporu svých tvrzení žalobce doložil doklad, že je důstojníkem v záloze v hodnosti podporučíka a dokument prokazující, že je na seznamu hledaných osob vyhýbajících se vojenské povinnosti ze dne 15. 11. 2018 vydaném Vuhledarskou městskou radou. Správní orgán si zajistil překlad, podklady prostudoval, zohlednil je při rozhodování a v odůvodnění se s nimi vypořádal. Vázán rozsudkem Městského soudu v Praze doplnil i další adekvátní a aktuální informace o situaci v zemi původu s ohledem na azylový příběh žalobce. Doplněné podklady rozhodnutí jsou uvedeny na str. 6 napadeného rozhodnutí a jsou součástí spisového materiálu. Žalobci nebylo upřeno právo ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu se s těmito podklady dne 30. 8. 2021 seznámit, navrhnout další důkazy a měl možnost se k podkladům vyjádřit. Žalobce neuvedl a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. K žalobcem vyjádřené neochotě vrátit se na Ukrajinu, protože je na seznamu hledaných osob a obává se výsledků a svévolného násilí státních orgánů vůči své osobě (mučení, případně zabití), protože bude považován za dezertéra, žalovaný uvedl, že žalobce nebyl nikdy vojákem z povolání, neměl v armádě žádné důležité postavení ani nebyl nositelem strategicky významných vojenských informací. Žalobce je absolvent vojenské katedry působící při vysoké technické univerzitě, kde šlo o přípravu na základní vojenskou službu, která se započítala jako část absolvované služby. V rámci působení na této katedře, stejně jako ostatní absolventi školy, žalobce získal výcvik v pořádkové přípravě, základní a technické informace, jako by absolvoval základní vojenskou službu, z jejichž účastníků se generují nižší poddůstojníci. Žalobce v rámci svých tvrzených problémů plynoucích z obávaného možného jednání neprokázal, že v jeho případě nelze Ukrajinu za bezpečnou zemi původu považovat v souladu s ustanovením § 2 vyhlášky ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., ze dne 3. prosince 2015. Správní orgán považuje

prezentované obavy na Ukrajině za azylově irelevantní a plně řešitelné za pomoci ukrajinského právního řádu. Na Ukrajině nelze v současné době klasifikovat bezpečnostní situaci jako „totální konflikt“, probíhající konflikt nedosahuje takové intenzity, že by civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy (viz usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 265/2014-17 ze dne 15. 1. 2015). Na Ukrajině neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, je známa skutečnost, že ozbrojeného konfliktu se účastní pouze vojáci z povolání a dobrovolníci.

6. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:
7. Žalovaný vydal dne 4. 6. 2015 rozhodnutí č. j. OAM-479/ZA-ZA15-ZA15-2015, kterým rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle § 10a písm. b) zákona o azylu a řízení z důvodu § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Současně bylo konstatováno, že příslušným státem pro posouzení žádosti je Litevská republika. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 13. 11. 2015, č. j. 41 Az 16/2015-40, bylo řízení zastaveno z důvodu, že nebylo možné zjistit místo pobytu žalobce. Následně žalobce znovu požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 14. 6. 2018, žalovaný vydal dne 16. 1. 2019 rozhodnutí č. j. OAM-516/ZA-ZA12-VL16-2018, kterým žalobci mezinárodní ochranu v žádné formě neudělil. Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou podanou ke zdejšímu soudu. Ten následně rozsudkem ze dne 29. 9. 2020, č. j. 13 Az 9/2019 – 28, napadené rozhodnutí zrušil. Zdejší soud mj. shledal nedostatečným odůvodnění žalovaného ve vztahu k tomu, z jakého důvodu nepovažoval argumentaci žalobce za opodstatněnou, dále nebylo zřejmé, jak hodnotil důkazy prokazující, že je žalobce důstojníkem v záloze a na seznamu hledaných osob. Nedostatečné bylo odůvodnění, pokud jde o neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu a doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Žalovaný následně vydal dne 8. 1. 2021 nové rozhodnutí č. j. OAM-516/ZA-ZA12-VL16-R2-2018, kterým opět rozhodl o tom, že se žalobci mezinárodní ochrana v žádné formě neuděluje. Následně bylo opět rozhodnutí zrušeno zdejším soudem, a to rozsudkem ze dne 28. 4. 2021, č. j. 20 Az 5/2021 – 30, kdy bylo shledáno, že žalovaný pochybil shodným způsobem, jako v prvním rozhodnutí. Nedostatky byly shledány ohledně odůvodnění neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Žalovaný poté vydal dne 29. 9. 2021 napadené rozhodnutí.
8. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení a po zhodnocení uvedených skutečností dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
9. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
10. Podle § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
11. Podle § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*

12. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
13. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
14. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu *pronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*
15. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu *původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*
16. Žalobní námitky žalobce směřují k tomu, že dle něj žalovaný nesprávně hodnotil udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, adekvátně nevyhodnotil vnitrostátní situaci na Ukrajině, pokud jde o bezpečnost, kdy v zemi probíhá válečný konflikt. Taktéž měl žalovaný pochybit v posuzování možného udělení doplňkové ochrany. Žalovaný vyšel z neaktuálních podkladů a dostatečně nedoplnil své odůvodnění z původního rozhodnutí, čímž neměl respektovat názor soudu. A to opakovaně.
17. Žalovaný v rozhodnutí uvedl, že snaha vyhnout se nástupu do armády není sama o sobě důvodem k udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Strachem z pronásledování není podle žalovaného rovněž obava z trestního stíhání v souvislosti s odmítnutím nastoupit do armády poté, co bylo převzato předvolání na vojenskou správu. Dále žalovaný konstatoval, za jakých podmínek může být dezertér nebo člověk vyhýbající se vojenské službě považován za uprchlíka (pokud by bylo prokázáno, že by za tento trestný čin byl vystaven nepřiměřeně přísnému trestu z důvodu rasy, náboženství, státní příslušnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či z důvodu politických názorů; pokud by účast na vojenských akcích byla v rozporu se skutečným politickým, náboženským, morálním přesvědčením nebo oprávněnými pohnutkami jeho svědomí). Žalovaný poukázal na to, že toto není případ žalobce, neboť ten absolvoval vojenskou katedru. Žalovaný uvedl, že si je vědom toho, že byl žalobce povolán k výkonu vojenské služby, kdy vyhýbáním se vojenské povinnosti a odchodem z vlasti porušil vojenské předpisy, avšak poukázal na vyslovený závěr o tom, že toto bez dalšího není azylově relevantní. Žalobce dle žalovaného sice doložil, že je osobou vyhýbající se vojenské povinnosti, neuvedl ale žádné důvody diskriminačního charakteru, pro které by měl být nepřiměřeně postižen. Není důvod, proč

by v jeho případě nemělo probíhat standardní soudní řízení. K tomu žalovaný poukázal na své podklady - Informaci OAMP ze dne 8. 8. 2020, dokládající, že na Ukrajině je možné mj. vyšetřovat trestné činy příslušníků vyšetřovací orgánů atd. Co se týče obav z nařčení ohledně přesvědčení o separatismu, žalovaný uvedl, že toto zůstalo pouze v teoretické rovině, žalobce nic konkrétního nesdělil. Poukázal na Informaci MZV ze dne 24. 6. 2021 a uvedl, že je možné na Ukrajině podat stížnost proti případnému neadekvátnímu postupu státních složek. Dále žalovaný uvedl, že aktuální bezpečnostní situace v zemi není také důvodem pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Obdobné závěry žalovaný učinil rovněž ve vztahu k možnosti udělení doplňkové ochrany žalobci. V rámci tohoto posouzení žalovaný doplnil své dřívější závěry. Zhodnotil postavení žalobce jako absolventa vojenské katedry, uvedl, že žalobce nebyl vojákem z povolání a neměl v armádě důležité postavení. Poukázal na Informaci OAMP ohledně hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu a uvedl, že na Ukrajině na dodržování lidských práv dohlíží v rámci Úřadu ombudsmana kancelář Národní preventivní mechanismus, a dále v zemi působí Státní úřad pro vyšetřování. Dále odkázal na Informaci MZV ze dne 24. 6. 2021 a opakovaně uvedl, že je možné na Ukrajině podat stížnost proti případnému neadekvátnímu postupu státních složek. Dále mj. dodal, že trest za nenastoupení vojenské služby na Ukrajině hrozí pouze v případě převzetí povolávacího rozkazu, což však žalobce popřel. Při návratu do vlasti dle žalovaného není důvod očekávat odlišnou situaci těchto osob, k tomu odkázal na materiál MZV zabývající se situací neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu. Žalovaný rovněž hodnotil možnosti návratu žalobce do Doněcké oblasti, kdy dospěl k závěru, že je v případě žalobce na místě možné vnitřní přesídlení.

18. Žalovaný při posouzení bezpečnostní situace v zemi vycházel z podkladů, které uvedl na straně 6 svého rozhodnutí. Konkrétně vycházel z Informace OAMP – Ukrajina – Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu ze dne 8. 8. 2020, Informace OAMP – Ukrajina, Situace v zemi - Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 30. 6. 2021, Informace MZV ČR č. j. 102763-6/2021-LPTP – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti – Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí ze dne 22. 2. 2021, Informace MZV ČR č. j. 116787-6/2021-LPTP – Možnost vnitrostátní ochrany proti nepřiměřenému jednání příslušníků tajných služeb (SBU) ze dne 24. 6. 2021.
19. Přestože soud dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení posuzuje v mezích uplatněných žalobních bodů a vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, není takový postup bezvýjimečný a za určitých okolností může dojít k prolomení tohoto principu. Konkrétně soud v souladu s čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany a judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 10. 8. 2017, č. j. 1 Azs 194/2017-30, nebo dne 15. 1. 2016, č. j. 5 Azs 20/2015-35) zohlednil při přezkumu napadeného rozhodnutí okolnosti, které nastaly po vydání napadeného rozhodnutí, kdy od 24. 2. 2022 na velké části území Ukrajiny vypukl mezinárodní ozbrojený konflikt. Soud přihlédl také k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2020, č. j. 1 Azs 288/2020-27, v němž Nejvyšší správní soud připustil, že mohou nastat určité zcela specifické situace, za nichž by byly soudy ve správním soudnictví povinny přihlédnout i k okolnostem nenamítaným žadatelem o

mezinárodní ochranu, a to např. vypuknutí válečného konfliktu na celém území země původu žadatele o mezinárodní ochranu.

20. Je konkrétně třeba zohlednit, že v zemi původu žalobce došlo po vydání rozhodnutí k významné změně poměrů, kdy v zemi probíhá válečný konflikt, přičemž tato skutečnost je nesporná a obecně známá. Žalovaný v rozhodnutí uvedl, že žalobce sice je osobou, která byla povolána do armády, přičemž se snaží své povinnosti vyhnout, nicméně konstatoval, že vyhýbání se výkonu vojenské povinnosti není bez dalšího azylovým důvodem. V případě žalobce není důvod očekávat, že by nemělo proběhnout standardní soudní řízení. K tomu poukázal na konkrétní zprávy, které tuto problematiku popisují (Informace OAMP – Ukrajina – Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu ze dne 8. 8. 2020, Výnos prezidenta Ukrajiny č. 411/2016 ze dne 26. 9. 2016). Rovněž uvedl, že co se týče možných obav z obvinění z myšlenek separatismu, je na Ukrajině možné si stěžovat na příslušníky státních orgánů, což opět opřel o své podklady (Informace MZV ČR, č. j. 116787-6/2021-LPTP – Možnost vnitrostátní ochrany proti nepřiměřenému jednání příslušníků tajných služeb SBU ze dne 24. 6. 2021. Žalovaný neshledal ani důvod pro udělení doplňkové ochrany, kdy mj. poukázal na bezpečnostní situaci v zemi, kterou nelze považovat za tzv. totální konflikt a uvedl, že v případě žalobce shledal jako adekvátní možnost vnitřního přesídlení s ohledem na to, že pochází z Doněcké oblasti. Doplnil své dřívější závěry. Zhodnotil postavení žalobce jako absolventa vojenské katedry, uvedl, že žalobce nebyl vojákem z povolání a neměl v armádě důležité postavení. Poukázal na Informaci OAMP ohledně hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu a uvedl, že na Ukrajině na dodržování lidských práv dohlíží v rámci Úřadu ombudsmana kancelář Národní preventivní mechanismus, a dále v zemi působí Státní úřad pro vyšetřování. Dále odkázal na Informaci MZV ze dne 24. 6. 2021 a opakovaně uvedl, že je možné na Ukrajině podat stížnost proti případnému neadekvátnímu postupu státních složek. Dále mj. dodal, že trest za nenastoupení vojenské služby na Ukrajině hrozí pouze v případě převzetí povolávacího rozkazu, což však žalobce popřel. Při návratu do vlasti dle žalovaného není důvod očekávat odlišnou situaci těchto osob, k tomu odkázal na materiál MZV zabývající se situací neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu.
21. Žalovaný posuzoval možnost udělení azylu i doplňkové ochrany žalobci na základě podkladů, které byly v době jeho rozhodování (září 2021) aktuální. Podklady žalovaného byly rovněž dostatečně objektivní, kdy obsahují odkazy na četné zdroje, na jejichž základě byly vyhotoveny. Podklady žalovaného však nemohly reflektovat skutečnosti, které nastaly po vydání rozhodnutí, tj. válečný konflikt. Za nynější situace je tak zjevné, že stávající závěry žalovaného jsou bez dalšího doplnění neudržitelné a nemohou obstát. Bude na žalovaném, aby posoudil možnost udělení azylu i doplňkové ochrany žalobci znovu v kontextu současné situace.
22. Soud z důvodů shora uvedených napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. z důvodu, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění, a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení, kdy žalovaný je vázán výše vysloveným názorem soudu. Žalovaný se bude v novém rozhodnutí zabývat tím, zda lze žalobci udělit azyl či doplňkovou ochranu s přihlédnutím k aktuálnímu stavu v zemi.
23. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce byl úspěšný, soud mu přesto náhradu nákladů nepřiznal, neboť úspěch žalobce je dán výhradně změnou okolností v zemi původu žalobce, kterou nemohl on ani žalovaný předvídat.

V tomto smyslu si soud dovoluje odkázat na závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v jeho rozhodnutí ze dne 28. 4. 2022, č. j. 8 Azs 343/2021-31, ve kterém soud uvedl, že: „V případě, že Nejvyšší správní soud zruší rozsudek krajského (městského) soudu a současně zruší i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vychází soudní řád správní z celkového úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Z tohoto hlediska byl úspěšný stěžovatel. Soud nicméně v souladu se svou předchozí judikaturou v obdobných věcech (viz např. výše již citované rozsudky sp. zn. 8 Azs 55/2022 a sp. zn. 1 Azs 36/2022) rozhodl o nepřiznání náhrady nákladů řízení stěžovateli podle § 60 odst. 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Zvážil přitom, že stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti procesně úspěšný toliko z důvodu změny bezpečnostní situace na Ukrajině, kterou nemohli předvídat žalovaný ani městský soud.“ Žalovanému náhrada nákladů nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 1. 6. 2022

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

